# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2010, č. j. 1798/10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2011, č. j. 5 A 188/2010 - 56,

**takto:**

**I.** Kasační stížnost **se odmítá**.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2010, č. j. 1656A/10, kterým mu byl určen advokát k poskytnutí právní služby podle § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, a rozhodnutí ze dne 2. 7. 2010, č. j. 1798/10, kterým bylo prvně uvedené rozhodnutí žalované zrušeno. Současně s žalobou podal žalobce návrh na přiznání odkladného účinku. O tomto návrhu rozhodl městský soud usnesením ze dne 3. 12. 2010, č. j. 5 A 188/2010 - 40, tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal. Toto usnesení městský soud žalobci doručoval prostřednictvím služby Poste restante, kterou si žalobce zvolil. Zásilka se však vrátila soudu, neboť si ji žalobce v předmětný den na poště nevyzvedl a nebylo ji současně možné vhodit do domovní schránky. Dne 22. 12. 2010 podal žalobce návrh na vyslovení neúčinnosti doručení tohoto usnesení, který městský soud usnesením ze dne 21. 1. 2011, č. j. 5 A 188/2010 - 56, zamítl.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) doručil městskému soudu podání ze dne 1. 2. 2011, v němž se domáhá přezkumu usnesení městského soudu ze dne 21. 1. 2011 o zamítnutí námitky neúčinnosti doručení. V doplnění tohoto podání nesouhlasí s postupem městského soudu při doručování písemnosti - namítá zejména aplikaci nesprávného ustanovení § 50 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, označení obálky „do

vlastních rukou“ a vrácení nedoručené písemnosti na soud. V dalším přípisu ze dne 16. 3. 2011 pak stěžovatel uvedl, že podání, v němž brojí proti usnesení ze dne 21. 1. 2011, není kasační stížností, avšak odvoláním, které nemůže být zpoplatněno. Z tohoto důvodu stěžovatel nebude hradit soudní poplatek, k čemuž byl městským soudem vyzván usnesením ze dne 7. 3. 2011, č. j. 5 A 188/2010 - 70.

Dříve než Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení přípustnosti a důvodnosti tohoto podání, bylo na něm posoudit, zda se v případě podání stěžovatele ze dne 1. 2. 2011 jedná o kasační stížnost. Ačkoli stěžovatel ve svých přípisech uvádí, že toto podání není kasační stížností, je z něj patrno, že je adresováno Nejvyššímu správnímu soudu, že stěžovatel nesouhlasí s napadeným usnesením městského soudu a že se výslovně domáhá jeho přezkumu. Ze stěžovatelových podání je jeho úmysl bránit se proti napadenému rozhodnutí evidentní, nepřeje si pouze formu kasační stížnosti, ale formu jinou - odvolání. Avšak jediný zákonem předvídaný postup vedoucí k přezkoumání napadeného rozhodnutí městského soudu je, že bude podání stěžovatele posouzeno jako kasační stížnost, na jejímž základě by Nejvyšší správní soud mohl napadené usnesení zrušit. Soudní řád správní nepřipouští opravný prostředek odvolání, o nesouhlasných podáních proti rozhodnutím krajských soudů ve správním soudnictví rozhoduje Nejvyšší správní soud právě v řízení o kasační stížnosti. Z těchto důvodů tedy Nejvyšší správní soud shodně s městským soudem posoudil podání stěžovatele ze dne 1. 2. 2011 podle jeho obsahu jako kasační stížnost.

Tato kasační stížnost byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou [§ 102 a § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)]. Stěžovatel nicméně nesplnil jinou z podmínek řízení o kasační stížnosti, neboť napadá rozhodnutí, proti němuž není kasační stížnost přípustná podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se k otázce přípustnosti kasační stížnosti proti rozhodnutím soudů o zamítnutí návrhu na vyslovení neúčinnosti doručení podle § 50d o. s. ř. již ve své rozhodovací činnosti vyslovil. V usnesení ze dne 25. 8. 2010, č. j. 3 Ans 13/2010 - 109 (dostupném na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„usnesení krajského soudu o návrhu účastníka řízení na prohlášení doručení rozhodnutí za neúčinné podle § 50d odst. 1 o. s. ř. je rozhodnutím, jímž se ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. pouze upravuje vedení řízení; kasační stížnost proti takovému usnesení je proto nepřípustná.“* V nyní projednávaném případě neshledává Nejvyšší správní soud žádné důvody, proč se od vysloveného závěru odchýlit, neboť jej považuje za správný. Tuto kasační stížnost je tedy nutno považovat za nepřípustnou a jako takovou ji odmítnout.

Z uvedeného důvodu se tedy Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížností ze dne 1. 2. 2011 zabývat věcně a podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. ji odmítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu